

нашето отечество, съ твърда надѣжда за нови бързи успѣхи и за освобождението на Българитѣ, които, струваше се, като че се считаха вече освобождени.

Щомъ пристигнахме въ Търново и едва се установихме въ единъ отъ шатритѣ на болницата при 14 дивизия, дойде при мене единъ упълномощенъ, който ми донесе распорѣждане за да отида незабавно въ Габрово. Азъ отпътувахъ — но не съ сичкото мое отдѣление, а само съ половината отъ хората и приготовленията що носехъ, като храна, материялъ за вързване рани и пр. Ние останахме въ Габрово прѣзъ Юлій (ходихме за малко врѣме въ Севлиево) и Августа до края, когато и отидохме на Плѣвенъ; отъ тукъ се върнахме пакъ въ Габрово въ половината на Септемврий а кждѣ края на този мѣсецъ азъ се разболѣхъ отъ тифусъ и едва въ Декемврий можехъ пакъ да захвана моята работа при болницата. На 25 число, т. е. въ първия день на Рождество азъ отидохъ въ планината при оная болница, която бѣше устроена въ селото Топлишъ, що се намиралъ на пѣтя отъ гдѣто премина прѣзъ Балкана войската на Генерала Скобелева 2-ий.

Като се върнахъ въ Габрово, гдѣто бѣха доведени раненитѣ отъ Шипка отъ войската на Генералъ Радецки послѣ сражението на 28 Дек., азъ работихъ въ тамошния хоспиталь до края на Януарий, а когато отъ тука ме повикахъ въ Одринъ, то останахъ въ този послѣдний градъ до края на Марта, и най послѣ получихъ отпустъ да си отидѣ въ Россия за поправление на моето доволно вече поврѣдено здравие. Въ това свободно врѣме азъ прѣгледяхъ монтѣ забѣлѣжки, които бѣхъ написани въ онзи